

Margit Auer

ŠKOLA MAGICKÝCH ZVIERAT SAMA' JAMA

Ilustrovala Nina Dulleck

VERBARIUM

Dobrodružstvo sa môže začať!

Škola Na studenom vršku

Úplne obyčajná škola. Úplne obyčajná? Takmer.
Keby sa v nej neskrývalo jedno tajomstvo...

Slečna Cornfieldová

Učiteľka v škole Na studenom vršku. Niekedy je trochu prísna, ale ináč to so svojimi žiakmi myslí dobre.
A celkom presne vie, ktorý z nich potrebuje pomoc...

Pán Mortimer Morrison

Majiteľ Magického zookeupectva, v ktorom je kopec hovoriacich zvierat.
Jedno mu aj patrí: drzá straka Pinky.

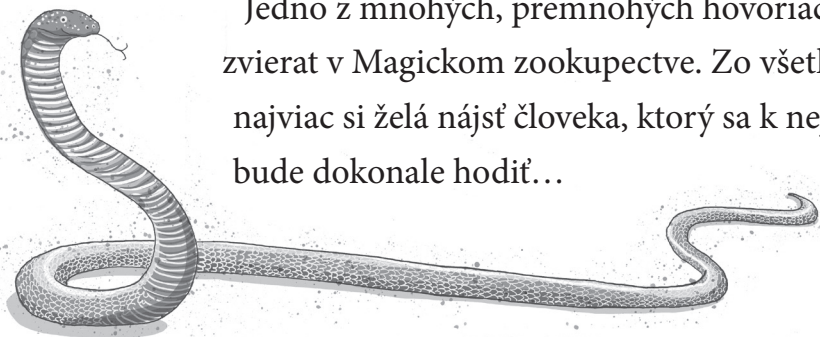

Autobus pána Morrisona

Jazdí v ňom po celom svete a hľadá magicke zvieratá.

Ashanti, mamba čierna

Jedno z mnohých, premnohých hovoriacich zvierat v Magickom zookeupectve. Zo všetkého najviac si želá nájsť človeka, ktorý sa k nej bude dokonale hodiť...

Títo šiesti šťastlivci sú priatelia na život i na smrť.

Ida a lišiak Ryšiak

Ťažko povedať, kto z nich je bystrejší.
Ida by asi povedala, že ona, lebo Ida vie
všetko najlepšie...

Beny a korytnačka Henrieta

Podnikavá Henrieta miluje
nočné dobrodružstvá. A Beny?
Henrieta ho bráva so sebou!

Marko a tučniak Juri

O Markovi si všetky dievčatá myslia,
že je zlatý. Ráno sa z kúpeľne veľmi
neponáhľa. Dlhšie to trvá už len Jurimu,
keď sa kúpe v školskom jazierku...

Veľa zvierat, veľa detí... Kto príde na rad nabudúce?

Žeby vzdorovitá Helena?

Hanblivá Anna?

Alebo veselý Čoky?

Prvý diel:

Škola magických zvierat

Druhý diel:

Škola magických zvierat – Samá jama

PRIPRAVUJEME:

Tretí diel:

Škola magických zvierat – Zhasnuté!

Štvrtý diel:

Škola magických zvierat – Ohromné!

... s prísľubom piatej a šiestej časti 😊

Email odoslaný v Dakare, Senegal,
západná Afrika

Od: mortimer.morrison@fly.com

Komu: učiteľka.mary@mail.com

Ahoj, Mary,

sedím práve v Dakare v internetovej kaviarni. Je tu poriadny hluk. Všetci okolo oslavujú nejaké futbalové víťazstvo. Ako môžu tieto decká stále počúvať takú hlasnú hudbu! Už ma bolia uši. Chcem tu doplniť zásoby, dať si opraviť moskytiéru a potom čo najrýchlejšie zmiznúť z mesta.

Zajtra idem do národného parku Niokolo-Koba. Som zvedavý, čo ma tam čaká.

Dúfam, že sa môj autobus nerozsype, keď doň bude chcieť nasadnúť nejaký slon.

Srdečne Ťa pozdravujem, Mortimer

PS: Pripomeň žiakom prísahu! Dôležité!

Jamy, jamy, jamy! Cesty v západnej Afrike ich boli naozaj plné. Starý pestrofarebný autobus zarachotil na ďalšom výtlku a keď vozidlo zabočilo na cestu k národnému parku, vzniesol sa za ním oblak prachu.

Mortimer Morrison, muž sediaci za volantom, zahrešil. Dúfajme, že sa tá útrpná cesta aspoň vyplatí. Veď v parku sú hrochy, mačiaci a množstvo iných zvierat...

V spätnom zrkadle sa pozrel na prázdne miesta za sebou: už čoskoro nebude sám.

Na sedadle spolujazdca ležal rozprestretý prospekt. Do národného parku, písalo sa v ňom, sa smie vojsť len so sprievodcom. „Pche!“ zahundral. „Cestu za mojimi zvieratami mi ešte nikto nezatarasil.“

Magické zvieratá musí človek zbierať sám.

Uprostred noci sa vychystal na cestu. Autobus odstavil na okraji riedkeho lesíka. Mortimer Morrison sa strážcov parku nebál. A ani tmy. Naopak. Zvieracie zvuky ho vtáhovali hlbšie a hlbšie do húštiny.

Stretol gazely, ktoré pili z vodného zdroja. Videl driemajúce paviány. Spozoroval dokonca leoparda, ktorý sa krčil v kroví a čakal, kým bude okolo prechádzať antilopa.

Savana bola v noci plná života. Pod baobabmi sa pásli byvoly. Hyeny štekali. Hrochy rozďavovali papule.

No napriek tomu nemal Mortimer Morrison šťastie. Vyčerpane sa vliekol vo svojich kožených čižmách po chodníkoch. Papagáje sivohlavé, kačice bielochrbté, chobotíkovce – na jeho volania nikto neodpovedal. Nevšimol si ho ani len valihnoj posvätný. Tento chrobák, zvaný aj skarabeus, ďalej nevzrušene kotúľal svoju hnojovú guľôčku, až bola väčšia ako on.

Morrison sa sklamane vracal k autobusu. Chcel si ľahnúť a skúsiť to na druhý deň ešte raz.

Niektó však naňho čakal. Pod autobusom ležalo červeno-hnedé zviera s dlhými bokombradami a krátkymi, mocnými nôžkami. Z uší mu trčali biele chumáče chlпов.

„Štetkaté prasiatko!“ vyhrkol Morrison prekvapene.

Zviera zodvihlo mäkký rypáčik. „Mortimer Morrison? Som Peperony. Smiem sa k vám pridať?“

Mortimer Morrison sa usmial. „Ale samozrejme,“ povedal.
„S radosťou. Hneď zajtra ráno vyrážame.“

Keď o čosi neskôr rozložil Mortimer Morrison nočný tábor
a hľadel cez moskytiéru na hviezdnu oblohu, chrápalo vedľa
neho malé prasiatko. Obaja boli takí šťastní, ako už dávno nie.

1. Kapitola

Tajomstvo

Keď Ida a jej lišiak Ryšiak prichádzali v pondelok zo školy domov, začuli zvuk huslí. Melódia sa nežne vlnila v povetrí. Ida zrýchlila. „Miriam?“ zvolala najprv ticho, potom ešte raz, hlasnejšie. Tú hudbu poznala. Bol to úryvok zo Štyroch ročných období od Antonia Vivaldiho, pomalé jesenné tóny. Miriamina najobľúbenejšia skladba.

Ida sa rozbehla. Ryšiak sa prekvapene ponáhľal za ňou a keď prudko zastala, takmer do nej vletel. Lebo pod veľkým gaštanom uprostred Jánskeho námestia to bola skutočne ona: Idina najlepšia priateľka Miriam. A teraz tu prosto stála v pružkovaných pančuchách s husľami z trojakého dreva, akoby v živote ani inde nestála. Miriam úplne ponorená do hudby tancovala sláčikom po strunách. Otvorené puzdro ležalo na zemi vedľa nej.

„Aká krásna hudba!“ zamrmľal Ryšiak. Aj on, ako všetky magické zvieratá, sa mohol rozprávať s človekom, ktorému bol zverený a ktorý bol zverený jemu. A tým človekom bola Ida.

Ida sa pyšne usmiala. V tej chvíli huslistka zakričala: „Idaaaaa!“

Sláčik zakvičal.

Miriam prihopkala k Ide a stisla ju tak silno, až to zabolelo. „Hrozne si mi chýbala!“ zašepkala.

Ida ticho odvetila: „A hlavne ty mne!“

Miriamino objatie bolo teplé a dôverne známe.

Voňala ako vždy jablkovými kvetmi, vôňou šampónu, ktorý používala.

Ale niečo bolo predsa iné. Odkedy sa kamarátky videli naposledy, mnohé sa zmenilo. Ida teraz bývala v inom meste. Chodila do inej školy. Ale predovšetkým mala jedno veľké tajomstvo...

Ida sa opatrne vymanila z objatia. Lišiak Ryšiak ju drgol do jamky pod kolenom. Zvedavo pozeral raz na Idu, raz na Miriam. Ida mu o nej už veľakrát rozprávala a teraz bol nadšený, že môže najlepšiu kamarátku svojej spoločníčky spoznať osobne.

„Miriam, čo tu robíš?“ spýtala sa Ida ohromene.

Miriam zažiaril na tvári úsmev. „Prekvapenie! Mám dva týždne voľno.“

„Voľno?“ zopakovala Ida zmätene. „Veď nie sú prázdniny.“

Miriam prikývla a uškrnula sa. „Presne tak. Pozri, určite si počula o tej strašnej búrke, čo bola nedávno. A teraz môžeš hádať, čo sa stalo. Z našej školy odfúklo strechu! Doslova odfúklo!“ Miriam sa zachichotala. „Učitelia skoro skolabovali. Takže teraz máme špeciálne prázdniny. Kým to opravia. Prehovorila som našich, aby som ťa mohla prísť navštíviť, a oni zase prehovorili vašich. No, čo na to hovoríš?“

Miriam sa na ňu usmievala plná očakávania.

„Super!“ povedala Ida. Naozaj ju to prekvapilo. Na jednej strane mala ohromnú radosť, že vidí priateľku zo starých čias. Najradšej by jej rovno porozprávala o všetkých tých napínavých veciach, ktoré sa stali v sledných týždňoch.

Ako osamelo sa cítila v novej škole, keď sa presťahovali. Ako prišiel jedného dňa do triedy pán Morrison, ktorý sa predstavil ako majiteľ „Magického zookečtva“. Ako jej priniesol jej vlastné magické zviera, lišiaka

Ryšiaka. A ako rýchlo zistila, že Ryšiak je ten najlepší priateľ, akého si len vie predstaviť.

Lenže hneď nato jej zišla na um prísaha, ktorú zložili pred pánom Morrisonom a triednou učiteľkou, slečnou Cornfieldovou. Prísahu o mlčaní. Hlavou sa jej preháňali slová:

„O magických zvieratách
nikomu nič nepoviem,
nad Magických zookupectvom
rúško ticha rozprestriem.“

Nikomu nič. Bolo to jednoznačné. Ale Miriam bola jej najlepšia priateľka. A tie pred sebou nemajú tajomstvá, či?

„Ty sa vôbec netešíš?“ spýtala sa Miriam sklamane.

sa s trasúcimi sa kolenami pozrela na Ryšiaka. Znovu mala pocit, že jej lišiak dokáže čítať myšlienky.

„Nerob si starosti, Hrdzaňa,“ povedal potichu. „Pôjde to dobre!“

Ida sa zhlboka nadýchla a stisla priateľku za rameno. „Samozrejme, že sa teším – a ako! Len som zostala totálne paf. Poďme dovnútra.“

Miriam vložila husle do puzdra a zaklapla ho.

„Žiaľ, nikto mi nič nehodil,“ povedala. „Ináč by som ťa pozvala na zmrzlinu.“

Ida ju počúvala len na pol ucha. Miriam Ryšiaka očividne nezbadala. Sedelo to s tým, čo im vysvetľoval pán Morrison: magické zvieratá môže vidieť len ten, kto pozná tajomstvo Magického zookeupectva. Ostatní ľudia ich sotva vnímajú. Väčšinou sú príliš nepozorní a zazrú len niečo ako tieň mihnúci sa okolo. A pre istotu poznali magické zvieratá ešte jeden špeciálny trik – vedeli „skamenieť“. Vtedy vyzerali ako celkom obyčajné plyšové hračky. Perfektné maskovanie.